

Елин Пелин

Иманяри

По нашите краища, в една местност мистериозна по минало, търсеха имане десетина страшни хора. Как бяха се събрали те от различни краища на България? Всичките бяха хора възрастни, живели, създали домашно огнище.

Ето вече трета година как те се събират всяко лято и работят тук по няколко месеца непрекъснато.

Веднаж отидох да ги видя. Беше вечерно време. Валеше ситен дъжд. Те седяха около огъня в една малка пещера, уморени и мълчаливи. Едни лежеха до огъня, други, подпрени до каменните стени, унесено мислеха.

Най-старият, дядо Коста, седеше с кръстосани крака до самия огън и пушеше къса луличка. В сивите му очи подскачаха отражения от пламъка, сухото му мечтателно лице бе озарено от блажени мисли.

Той разправяше с охота за баснословното богатство, скрито в земята. Той не се съмняваше, че ще го намери. Много признаци говорят, че той е близо до него. Части от стена, парчета от съдове, от непознати животни, кости и следи от вкаменени човешки стъпки – всичко това показва, че богатството е тука.

Само трябва да се мълчи и да се работи. Ударите от копалото кънтят – това значи, че е близо празнината, дето лежи богатството, дето е краят на бедността, дето почва щастието.

Попитах го откъде научи за това богатство.

Той устреми очите си в огъня, помисли и отговори като магесник:

– Знам!

И по лицата на другарите му, които при моя въпрос бяха се втренчили в стареца да чуят за стотни път отговора му, мина една усмивка, светеща от надежди, от вяра в неизвестното щастие.

– Ами утре ако намерите това богатство, тия седемдесет биволски кожи, пълни със злато, какво ще правите, какво ще стане с вас?

Никой не отговори право на тоя въпрос. Те се впуснаха един през друг да разправят чудните и примамливи легенди за скритото богатство и това ги увличаше, и те не знаеха граница между истината и измамата, между разума и фантазията.

Късно през нощта ги оставих щастливи, възбудени от желаниа, и ми се стори, че над главата на всекиго от тях гореше синият пламък на духа божи...

Ще бъдат ли щастливи така тия хора, когато утре намерят богатството и изгубят прекрасната и опойтелна измама?

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5749>]